

det for rigtigst at bibeholde Tantiemestystemet under en stærkt modificeret Form. Som det vil ses, har man omtrent bibeholdt den hidtil gældende Postering paa Anstaltens Budget og kun fastsat, at Bidraget til Pensionsfonden ogsaa skal fradrages Driftsindtægterne, forinden Tantiemen beregnes. Man har anset det for rigtigst at gøre denne Forandring nu, da Bidraget til Pensionsfonden maa siges at være en Del af det Bederlag, der hved Personalet, og som saadant bør posteres paa samme Maade som de øvrige Lønninger.

Der kunde rejses Spørgsmaal om, at Tantiemen først skulde beregnes, efter at alle Driftsudgifter, altsaa ogsaa Lægehonorarer, Agentprovisioner og de gamle Pensioner, vare fradragne, men dette vil være i høj Grad irrationelt, og det kan ikke være Tvivl underkastet, at man bør følge den hidtilgældende Posteringsmaade som den ene rette. Det er nemlig indlysende, at hvis Anstalten gaar tilbage, formindstes straks Udgifterne til Agenter og Læger, medens Virkningen paa Driftsfondens Indtægter fordeles over en længere Tid. Tantiemen for Personalet vil derfor under saadanne Forhold i Begyndelsen forøges, medens den ved Tilbagegangen bevirkede Formindstelse først vil vise sig paa et senere Tidspunkt, hvor maaske netop Personalet ved ihærdigt og godt Arbejde bevirker, at Anstalten atter gaar frem.

Man gaar ud fra, at naar den foreslaaede Ordning er gennemført, vil der, trods Anstaltens stærkt fremadskridende Udvikling, i en længere Fremtid ikke indtræde nogen væsentlig Forandring i Tantiemens Størrelse. — Man maa erindre, at en større Udvikling medfører større Administrationsudgifter, der jo formindste Tantiemen, lige som den ogsaa kan tvinge til at gøre flere delagtige i Tantiemen. Saafremt Forholdene dog ad Aars skulde blive saa ekstraordinære, at de Forudsætninger, man her er gaaet ud fra, ere brøstede, har man i vedkommende Paragraf sikret sig at kunne faa en Forandring, uden at det til den Tid eksisterende Personale kan have nogen Ret til at modsætte sig en saadan.

Til § 6.

De foreslaaede Regler menes baade i og for sig og ved Sammenligning med det tidligere gældende at medføre passende Lønninger. Et Fremskridt bliver det, at den faste Løn med Alderstillæg bliver Hovedsagen, og Tantiemen, som forudsat, kun et Supplement hertil.

Til §§ 7 og 8.

Disse §§ indeholde Bestemmelser om Personalets Pensionering ved Hjælp af en dertil oprettet Pensionsfond.

Med Hensyn til Reglerne for Pensioneringen har man fundet det naturligt at følge dem, der gælde for Statens Embedsmænd. At man i dette Forhold har medtaget Assistenten, som i de kongelige Ministerier ikke have Pensionsret, er en Følge af, at det foreslaaede System kun er en Modifikation af det tidligere anvendte, ifølge hvilket Assistentene vare underkastede samme Regler som Embedsmændene. Hertil kommer endnu, at paa Grund af de særlige Forhold kan en Assistent i Anstalten ikke vente at blive Fuldmægtig saa hurtig som hans Bigemand i Ministerierne, og hans Stilling vilde derfor blive væsentlig ringere, hvis han nu skulde undtages fra de almindelige Regler. Man maa ikke undervurdere den Fare for Anstalten, der ligger i, at de flinke yngre Kræfter ville søge anden Virksomhed, naar de ikke have deres Fremtid nogenlunde sikret — og man kan vistnok med Sikkerhed gaa ud fra, at den Omstændighed, at Assistentene i Almindelighed saa Krav paa Pensionsfonden, i høj Grad vil hjælpe Anstalten til at holde paa de gode Kræfter blandt Personalet.

Paa dette Punkt har man dog ment at burde tage det Forbehold, at den Tjenestetid, der giver Pensionsret, først regnes fra den paagældendes fyldte 25de Aar.

Denne Bestemmelse stribes den Omstændighed, at det tidligere ikke har været ualmindeligt, at Ansættelse som Assistent har fundet Sted i en Alder inden den nævnte Grænse, og at man maa være forberedt paa, at noget lignende ogsaa kan ske i Fremtiden.

For at Pensioneringen kan ordnes paa den i § 8 foreslaaede og foran nærmere omtalte Maade, er det en Betingelse, at der kan foretages en Beregning af, hvor stort Beløb der aarlig skal henlægges til Pensionsfonden i Forhold til de Pensioner, denne i sin Tid skal udrede. En saadan Beregning kan vel finde Sted, men det maa, som allerede foran antydet, bemærkes, at den ikke vil kunne ske med samme Nøjagtighed som den, hvormed Anstaltens almindelige Tariffer kunne fastsættes; disse sidste hvile nemlig paa et forholdsvis stort og sikkert Grundlag af Erfaringer, og et saadant haves ikke med Hensyn til de Forudsætninger om Invaliditet, Dødelighed m. m., der maa lægges til Grund for Beregninger af den her omhandlede Art. Tillige vil det forholdsvis ringe Antal af Funktionærer, som Anstalten